

Judikát NS 21 Cdo 5285/2016

Soud:	Nejvyšší soud
Datum rozhodnutí:	10/31/2017
Spisová značka:	21 Cdo 5285/2016
ECLI:	ECLI:CZ:NS:2017:21.CDO.5285.2016.1
Typ rozhodnutí:	ROZSUDEK
Heslo:	Odstupné Výpověď z pracovního poměru Promlčení Lhůty Bezdůvodné obohacení Zaměstnanci
Dotčené předpisy:	§ 4b odst. 1 předpisu č. 262/2006Sb. ve znění do 31.12.2012 § 52 písm. c) předpisu č. 262/2006Sb. ve znění do 31.12.2012 § 67 předpisu č. 262/2006Sb. ve znění do 31.12.2012 § 331 předpisu č. 262/2006Sb. ve znění do 31.12.2012 § 100 odst. 1 obč. zák. ve znění do 31.08.2012 § 107 obč. zák. ve znění do 31.08.2012 § 451 obč. zák. ve znění do 31.08.2012
Kategorie rozhodnutí:	B

21 Cdo 5285/2016-85

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jiřího Doležilky a soudců JUDr. Zdeňka Novotného a JUDr. Pavla Malého v právní věci žalobce Českého vysokého učení technického v Praze se sídlem v Praze 6 - Dejvicích, Zikova č. 1903/4, IČO 68407700, zastoupeného JUDr. Martinem Mikyskou, advokátem se sídlem v Malé Skále č. 397, proti žalované J. W., zastoupené JUDr. Petrem Topinkou, advokátem se sídlem v Praze 1, Spálená č. 97/29, o 101 523 Kč s příslušenstvím, vedené u Okresního soudu Praha – západ pod sp. zn. 7 C 172/2015, o dovolání žalované proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 26. dubna 2016 č. j. 23 Co 105/2016-63, takto:

Rozsudek krajského soudu se zrušuje a věc se vrací Krajskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Žalobce se žalobou podanou u Okresního soudu Praha – západ dne 10. 7. 2015 domáhal, aby žalované byla uložena povinnost zaplatit žalobci 101 523 Kč se „zákonným úrokem z prodlení běžícím od 10. května 2014 do zaplacení“. Žalobu odůvodnil tím, že žalovaná dne 23. 4. 2012 obdržela od žalobce výpověď z pracovního poměru z důvodu nadbytečnosti podle ustanovení § 52 písm. c) zákoníku práce, na základě které jí žalobce při výplatě mzdy za

měsíc červen 2012 vyplatil odstupné (ve výši trojnásobku průměrného měsíčního výdělku) v částce 101 523 Kč. Výpověď z pracovního poměru byla následně rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 23. 1. 2014 sp. zn. 8 C 115/2012 „prohlášena“ za neplatnou a pracovní poměr žalované

skončil na základě výpovědi z její strany, kterou doručila žalobci dne 29. 6. 2015. Žalobce se proto domáhal vrácení odstupného, které žalované na základě neplatné výpovědi z pracovního poměru vyplatil.

Okresní soud Praha – západ rozsudkem ze dne 2. 12. 2015 č. j. 7 C 172/2015-29 žalobu zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Soud prvního stupně vyšel ze zjištění, že částka 101 523 Kč byla na účet žalované připsána dne 4. 7. 2012 a že žaloba v projednávané věci byla podána dne 10. 7. 2015, na základě kterého shledal důvodnou námitku promlčení vznesenou žalovanou, neboť k podání žaloby došlo po uplynutí tříleté promlčecí lhůty stanovené v § 331 zákoníku práce; důvodnou naopak neshledal námitku žalobce o rozpor vznesené námitky promlčení s dobrými mravy, neboť mezi jednáním žalobkyně, na které v této souvislosti poukazoval žalobce (neoprávněné pobírání nemocenských dávek), a marným uplynutím promlčecí doby není žádná souvislost.

K odvolání žalobce Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 26. 4. 2016 č. j. 23 Co 105/2016-63 rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci 101 523 Kč s 8,05% úrokem od 10. 5. 2014 do zaplacení; současně rozhodl, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci (k rukám jeho zástupce) na náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně 26 997 Kč a na náhradě nákladů odvolacího řízení 16 037 Kč. Podle odvolacího soudu dospěl soud prvního stupně ke správnému závěru, že žalovaná věděla, resp. musela z okolností předpokládat, že odstupné jí bylo vyplaceno neprávem, neboť jeho vyplacení bylo vázáno na výpověď z pracovního poměru, jejíž neplatnost úspěšně uplatnila u soudu. Tříletou promlčecí lhůtu však nelze podle jeho názoru počítat ode dne 5. 7. 2012 (ode dne následujícího po připsání částky odstupného na účet žalované), neboť ještě řadu měsíců poté se jednalo „o řádně uspokojený nárok“. Teprve nabytím právní moci rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 23. 1. 2014 č. j. 8 C 115/2012-50, kterým bylo rozhodnuto o neplatnosti výpovědi z pracovního poměru ze dne 20. 4. 2012, bylo postaveno najisto, že nárok na odstupné žalované nevznikl a částka 101 523 Kč jí byla vyplacena neprávem, a teprve v tomto okamžiku „nastoupil režim ustanovení § 331 zákoníku práce“ a počala běžet tříletá lhůta, po kterou žalobce mohl požádat o její vrácení; odvolací soud v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 7. 2007 sp. zn. 21 Cdo 2423/2006, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11. 8. 2009 sp. zn. 21 Cdo 3207/2008 a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 9. 2014 sp. zn. 21 Cdo 2811/2013. Protože tato lhůta ke dni podání žaloby ještě neuplynula, přistoupil odvolací soud ke změně rozsudku soudu prvního stupně tak, že žalobě vyhověl.

Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu podala žalovaná dovolání. Považuje za nezbytné, aby dovolací soud jinak posoudil „klíčovou právní otázku“ vyřešenou odvolacím soudem, tj. otázku běhu promlčecí lhůty, neboť odvolací soud pominul závaznou právní úpravu obsaženou v ustanovení § 331 zákoníku práce, která stanoví běh tříleté promlčecí lhůty ode dne výplaty vyplacených částek. Dovolatelka má za to, že tato právní úprava je kogentní a nelze se od ní odchýlit a výkladem počátek běhu promlčecí lhůty oddalovat za „zákonem stanovený termín“; navíc se jedná o úpravu, která je ve vztahu k obecné úpravě obsažené v občanském zákoníku speciální. V posuzovaném případě uplynula jak objektivní promlčecí lhůta (počítaná od vzniku bezdůvodného obohacení), tak subjektivní promlčecí lhůta (počítaná od okamžiku, kdy se „poškozený“ dozvěděl o vzniku bezdůvodného obohacení a o tom, „na čí úkor vzniklo“); subjektivní lhůta uplynula dne

7. 1. 2015, kdy uplynuly dva roky ode dne, co se žalobce dozvěděl o podání žaloby na neplatnost výpovědi z pracovního poměru. Odvolacím soudem zmiňovaný rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 7. 2007 sp. zn. 21 Cdo 2426/2006 (správně sp. zn. 21 Cdo 2423/2006) a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11. 8. 2009 sp. zn. 21 Cdo 3207/2008 na posuzovaný případ, na který se vztahuje speciální úprava ustanovení § 331 zákoníku práce, nedopadají, neboť řeší otázku promlčení nároku na náhradu škody. Závěr odvolacího soudu o počátku běhu promlčecí lhůty od právní moci rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 23. 1. 2014 č. j. 8 C 115/2012-50 je proto podle dovolatelky nesprávný. Žalovaná navrhla, aby dovolací soud rozsudek odvolacího soudu změnil tak, že rozsudek soudu prvního stupně se potvrzuje, popřípadě aby jej zrušil.

Žalobce navrhl zamítnutí dovolání. Je toho názoru, že běh tříleté promlčecí lhůty nemohl započít dříve, než žalovaná uplatnila relativní neplatnost výpovědi z pracovního poměru.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a občanského soudního řádu) projednal dovolání žalované podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném do 29. 9. 2017 (dále jen „o. s. ř.“), neboť dovoláním je napaden rozsudek odvolacího soudu, který byl vydán přede dnem 30. 9. 2017 (srov. čl. II bod 2 zákona č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony). Po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř., se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.).

Není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak (§ 237 o. s. ř.).

Z hlediska skutkového stavu bylo soudy zjištěno (správnost skutkových zjištění soudů přezkumu dovolacího soudu – jak vyplývá z ustanovení § 241 a odst. 1 a § 242 odst. 3 věty první o. s. ř. - nepodléhá), že žalované (zaměstnankyni), která u žalobce (zaměstnavatele) pracovala jako vedoucí oddělení vnějších vztahů, byla dopisem žalobce ze dne 20. 4. 2012 dána výpověď z pracovního poměru podle ustanovení § 52 písm. c) zákoníku práce z důvodu nadbytečnosti; výpověď byla žalované doručena dne 23. 4. 2012. Na základě této výpovědi žalobce vyplatil žalované na odstupném ve výši trojnásobku průměrného výdělku částku 101 523 Kč, která byla na bankovní účet žalované připsána dne 4. 7. 2012. Na základě žaloby podané žalovanou dne 27. 8. 2012 u Obvodního soudu pro Prahu 6 bylo rozsudkem tohoto obvodního soudu ze dne 23. 1. 2014 č. j. 8 C 115/2012-50 rozhodnuto o neplatnosti výpovědi z pracovního poměru ze dne 20. 4. 2012 (rozsudek nabytí právní moci). Dopisem ze dne 26. 6. 2015, doručeným žalobci dne 29. 6. 2015,

žalovaná přistoupila

k výpovědi z pracovního poměru účastníků, který na základě této výpovědi skončil dne 31. 8. 2015. Vyplacené odstupné žalovaná žalobci nevrátila.

Za tohoto skutkového stavu závisí napadený rozsudek odvolacího soudu na vyřešení otázky hmotného práva, kdy začíná běžet lhůta, ve které se promlčuje právo zaměstnavatele na vrácení odstupného, byla-li výpověď z pracovního poměru, na základě které bylo odstupné zaměstnanci vyplaceno, určena soudem neplatnou. Protože uvedená právní otázka dosud nebyla v rozhodování dovolacího soudu vyřešena, dospěl Nejvyšší soud České republiky k závěru, že dovolání žalované je podle ustanovení § 237 o. s. ř. přípustné.

Po přezkoumání rozsudku odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), Nejvyšší soud České republiky dospěl k závěru, že dovolání je opodstatněné.

Projednávanou věc je i v současné době třeba posuzovat – vzhledem k tomu, že neprávem vyplacené odstupné bylo na bankovní účet žalované připsáno dne 4. 7. 2012 - podle zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění účinném do 31. 12. 2012, tedy v době před nabytím účinnosti zákonů č. 385/2012 Sb., č. 396/2012 Sb. a č. 399/2012 Sb. (dále jen „zák. práce“), a subsidiárně též (srov. nález Ústavního soudu č. 116/2008 Sb. a § 4 zák. práce) podle zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném do 31. 8. 2012, tedy v době před nabytím účinnosti zákona č. 202/2012 Sb. (dále jen „obč. zák.“).

Zaměstnanci, u něhož dochází k rozvázání pracovního poměru výpovědí danou zaměstnavatelem z důvodů uvedených v § 52 písm. a) až c) nebo dohodou z těchto důvodů, přísluší od zaměstnavatele při skončení pracovního poměru odstupné, které se poskytuje jako – v závislosti na době trvání pracovního poměru zaměstnance u zaměstnavatele – (nejméně) jednonásobek až trojnásobek průměrného výdělku [srov. § 67 odst. 1 písm. a) až c) zák. práce]; k výši odstupného v případě rozvázání pracovního poměru v době, kdy se na zaměstnance vztahuje v kontu pracovní doby postup podle § 86 odst. 4 zák. práce, srov. § 67 odst. 1 písm. d) zák. práce. Odstupné je zaměstnavatel povinen zaměstnanci vyplatit po skončení pracovního poměru v nejbližším výplatním termínu určeném u zaměstnavatele pro výplatu mzdy nebo platu, pokud se písemně nedohodne se zaměstnancem na výplatě odstupného v den skončení pracovního poměru nebo na pozdějším termínu výplaty (srov. § 67 odst. 4 zák. práce).

Bezdůvodným obohacením je majetkový prospěch získaný plněním bez právního důvodu, plněním z neplatného právního úkonu nebo plněním z právního důvodu, který odpadl, jakož i majetkový prospěch získaný z nepoctivých zdrojů (§ 451 odst. 2 obč. zák.). Kdo se na úkor jiného bezdůvodně obohatí, musí obohacení vydat (§ 451 odst. 1 obč. zák.), vrácení neprávem vyplacených částek však zaměstnavatel může na zaměstnanci požadovat, jen jestliže zaměstnanec věděl nebo musel z okolností předpokládat, že jde o částky nesprávně určené nebo omylem vyplacené, a to ve lhůtě tří let od jejich výplaty (srov. § 331 zák. práce).

Z uvedeného (mimo jiné) vyplývá, že zaměstnavatel nebo zaměstnanec, který se v pracovněprávních vztazích bezdůvodně obohatil na úkor druhé smluvní strany základních pracovněprávních vztahů, musí obohacení vydat. V pracovněprávních vztazích je ovšem povinnost vydat bezdůvodné obohacení modifikována tehdy, je-li obohaceným

zaměstnanec, který by měl vrátit zaměstnavateli neprávem vyplacené částky; v tomto případě musí bezdůvodné obohacení vydat zaměstnavateli, jen jestliže věděl nebo musel z okolností předpokládat, že jde o částky nesprávně určené nebo omylem vyplacené, přijal-li však plnění v „dobré víře“ (protože nevěděl a ani nemohl z okolností předpokládat, že jde o částky nesprávně určené nebo omylem vyplacené), smí si je ponechat. To, zda zaměstnanec věděl nebo musel z okolností předpokládat, že jde o částky nesprávně určené nebo omylem vyplacené, je věcí konkrétního posouzení každého jednotlivého případu; rozhodné skutečnosti v tomto směru je povinen tvrdit a za řízení prokázat zaměstnavatel.

Zaměstnanec má právo na odstupné podle ustanovení § 67 odst. 1 zák. práce

- nejedná-li se o případ uvedený v ustanovení § 339a a 345a zák. práce - jen tehdy, jestliže s ním zaměstnavatel rozvázal pracovní poměr výpovědí danou podle ustanovení § 52 písm. a) až c) zák. práce nebo dohodou uzavřenou z těchto důvodů a jestliže pracovní poměr na základě těchto právních úkonů opravdu skončil. Ukáže-li se, že pracovní poměr účastníků přes podanou výpověď z pracovního poměru nebo uzavřenou dohodu o rozvázání pracovního poměru dále trvá (například proto, že pravomocným rozhodnutím soudu byla určena neplatnost výpovědi z pracovního poměru nebo dohody o rozvázání pracovního poměru a zaměstnanec trvá na tom, aby ho zaměstnavatel dále zaměstnával, nebo proto, že zaměstnavatel výpověď z pracovního poměru se souhlasem zaměstnance odvolal), z ustanovení § 67 odst. 1 zák. práce vyplývá, že zaměstnanci odstupné nenáleží, neboť zaměstnanec svou dosavadní práci nepozbyl, a není proto ani potřebné mu kompenzovat jednorázovým peněžitým příspěvkem jeho ztrátu (poskytovat plnění určené ke zmírnění následků organizačních změn provedených zaměstnavatelem na jeho sociální situaci). Zaměstnanec, který za této situace přijal odstupné, které mu zaměstnavatel (v souladu se zákonem) vyplatil v nejbližším výplatním termínu určeném pro výplatu mzdy po dni, k němuž měl pracovní poměr účastníků skončit, nebo v den skončení pracovního poměru, je povinen přijaté plnění z důvodu vydání bezdůvodného obohacení zaměstnavateli vrátit, neboť věděl nebo z okolností musel předpokládat, že jde o částky neprávem vyplacené, šlo-li o odstupné, na něž nemá nárok proto, že pracovní poměr účastníků podle podané výpovědi z pracovního poměru nebo uzavřené dohody o rozvázání pracovního poměru neskončil a dále trvá (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 6. 2003 sp. zn. 21 Cdo 304/2003, uveřejněný pod č. 28 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, roč. 2004).

Odvolací soud (stejně jako soud prvního stupně) správně dovedl, že žalovaná věděla nebo musela z okolností předpokládat, že odstupné jí bylo vyplaceno neprávem, jestliže k jeho vyplacení žalobce přistoupil na základě výpovědi z pracovního poměru, jejíž neplatnost úspěšně uplatnila u soudu žalobou. S jeho závěrem, že „ke dni podání žaloby dosud neuplynula tříletá lhůta, po kterou mohl žalobce požadovat po žalované vrácení neprávem vyplacené částky 101 523 Kč“, však dovolací soud nesouhlasí.

Právo se promlčí, jestliže nebylo vykonáno v době stanovené v zákoně; k promlčení soud přihlédne jen k námitce dlužníka; dovolá-li se dlužník

promlčení, nelze promlčené právo věřiteli přiznat (srov. § 100 odst. 1 obč. zák.). Právo na vydání bezdůvodného obohacení, které spočívá ve vrácení částek, jež zaměstnavatel neprávem vyplatil zaměstnanci, se promlčuje v době 3 let ode dne jejich výplaty (srov. § 331 zák. práce).

Z uvedeného vyplývá, že ustanovení § 331 zák. práce obsahuje zvláštní úpravu promlčecí lhůty (doby) práva na vydání bezdůvodného obohacení, které spočívá ve vrácení částek, které zaměstnavatel neprávem vyplatil zaměstnanci, od níž se nelze odchytil (srov. § 4b odst. 1 zák. práce). Neuplatní se zde obecná úprava promlčení práva na vydání plnění z bezdůvodného obohacení obsažená v ustanovení § 107 obč. zák. Právo na vydání bezdůvodného obohacení, které spočívá ve vrácení částek, které zaměstnavatel neprávem vyplatil zaměstnanci, se tedy promlčuje ve lhůtě (době) tří let a promlčecí lhůta (doba) počíná běžet od jejich výplaty (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11. 7. 2016 sp. zn. 21 Cdo 5189/2015). Nelze proto souhlasit se závěrem odvolacího soudu, podle kterého „v daném případě nelze tříletou lhůtu počítat ode dne 5. 7. 2012, tedy ode dne následujícího po dni, kdy došlo k připsání zažalované částky na účet žalované“, neboť „ještě i řadu měsíců poté se totiž jednalo o řádně uspokojený nárok žalované na odstupné vzniklý jí ve smyslu § 67 odst. 1 zákoníku práce“, a teprve nabytím právní moci rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 23. 1. 2014 č. j. 8 C 115/2012-50, kterým bylo rozhodnuto o neplatnosti výpovědi z pracovního poměru ze dne 20. 4. 2012, bylo postaveno najisto, že nárok na odstupné nevznikl a částka byla vyplacena neprávem, a teprve v tomto okamžiku „nastoupil režim ustanovení § 331 zákoníku práce“ a počala běžet tříletá lhůta, po kterou žalobce mohl požadovat její vrácení. Odvolací soud zde náležitě nezahlasil, jak zvláštní úpravu promlčecí doby v ustanovení § 331 zák. práce, tak skutečnost, že účinky rozsudku soudu o určení neplatnosti právního úkonu směřujícího k rozvázání pracovního poměru (ať již jde o neplatnost absolutní, nebo relativní) nastávají ex tunc (od počátku) a že proto odstupné vyplacené na základě neplatné výpovědi z pracovního poměru nelze do doby vyslovení její neplatnosti soudem považovat za „řádně uspokojený nárok“. Při stanovení počátku běhu promlčecí lhůty (doby) práva na vydání bezdůvodného obohacení, které spočívá ve vrácení částek, jež zaměstnavatel neprávem vyplatil zaměstnanci, nemohl odvolací soud v souladu se zákonem vycházet ze závěrů, které Nejvyšší soud učinil ve svých rozhodnutích (rozsudek ze dne 26. 7. 2007 sp. zn. 21 Cdo 2423/2006, usnesení ze dne 11. 8. 2009 sp. zn. 21 Cdo 3207/2008 a rozsudek ze dne 25. 9. 2014 sp. zn. 21 Cdo 2811/2013, na něž odvolací soud v napadeném rozsudku odkázal) o promlčení práva na náhradu škody v pracovněprávních vztazích, neboť promlčecí lhůta (doba) k uplatnění nároku na náhradu škody (její běh) se upíná k jiným skutečnostem.

Uvedené vztaheno na posuzovanou věc znamená, že lhůta (doba) tří let, ve které žalobce mohl po žalované požadovat vrácení neprávem vyplaceného odstupného, začala běžet od připsání částky 101 523 Kč na bankovní účet žalované dne 4. 7. 2012, který je dnem její výplaty, a uplynula dne 7. 7. 2015 (srov. § 122 odst. 2 a 3 obč. zák.). Žaloba v projednávané věci byla podána dne 10. 7. 2015, kdy již uvedená promlčecí lhůta (doba) uplynula.

Z uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek odvolacího soudu není správný; protože nejsou dány podmínky pro zastavení dovolacího řízení, pro odmítnutí dovolání, pro zamítnutí dovolání nebo pro změnu rozhodnutí odvolacího soudu, Nejvyšší soud České republiky jej zrušil (§ 243e odst. 1 o. s. ř.) a věc vrátil odvolacímu soudu (Krajskému soudu v Praze) k dalšímu řízení (§ 243e odst. 2 věta první o. s. ř.).

Právní názor vyslovený v tomto rozsudku je závazný (§ 243g odst. 1 část věty první za středníkem o. s. ř.). V novém rozhodnutí o věci rozhodne soud nejen o náhradě nákladů nového řízení a dovolacího řízení, ale znovu i o nákladech původního řízení (§ 226 odst. 1 a § 243g odst. 1 část první věty za středníkem a věta druhá o. s. ř.).

Proti tomuto rozsudku není přípustný opravný prostředek.

V Brně dne 31. října 2017

JUDr. Jiří Doležilek
předseda senátu

www.nsoud.cz